

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰ- ਜਵਾਬਦੇਹ।

1961 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1397. ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ (1947 ਦਾ XIV) - ਧਾਰਾ 33(1) ਅਤੇ (2)-ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ - ਕੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਰਫ਼ ਬਣਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਅੰਤ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਪਣਾ ਅਵਾਰਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਵਾਰਡ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਵਾਰਡ ਫਾਈਨਲ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਫੰਕਟਸ ਆਫੀਸ਼ੀਓ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਾ 33 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਸ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ 33(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਮੌਤ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਅਤੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 33(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਬਸੈਕਸ਼ਨ (2) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਲੋੜ ਹੈ ਪ੍ਰਬੰਧਨ 'ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਉਦਯੋਗਿਕ ਲੰਬਿਤ ਹਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਜਾਂ ਉਸ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 10 ਮਈ, 1961 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਮਿਤੀ 10, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 33 ਤਹਿਤ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ।

ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਭਾਰੀਰਥ ਦਾਸ ਅਤੇ ਬੀ ਕੇ ਝਿੰਗਨ, ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ -ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਅੰਬਾਲਾ ਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿਚਕਾਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 1960 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 13 ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਵਾਲਾ ਲੰਬਿਤ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸੰਦਰਭਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਕਾਰ 4 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। 1960 ਅਤੇ 25 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 4 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਅਤੇ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਫਾਈਨਲ ਹੋਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ 12 ਜੁਲਾਈ 1960 ਨੂੰ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਮੰਗੀ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਨੇ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1681 ਆਫ਼ 1960 ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਗਰੋਵਰ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 1 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਰੋਵਰ ਜੇ. ਦਾ ਫੈਸਲਾ "ਦਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ" ਅੰਬਾਲਾ ਕੋਰਟ ਦੇ ਟਰੱਸਟੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਆਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਵਾਂ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਸਿਵਲ ਰੈਫਰੈਂਸ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਤਮ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ

"ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮਾਲਕ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਾਬੰਦੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 33 ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਜੇਕਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾ ਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਕੇ ਆਰਡਰ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਦਲੀਲਾਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ

(1) ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ

(2) ਕਿ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਹ ਨਿਰੀਖਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ।

ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਬਹਿਸ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦੂਜੀ ਬਹਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਧਾਰਾ 33(1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ

[ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਭਾਗ 33(1) ਅਤੇ (2) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ :]

ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਜਾਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਜਾਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਲਈ ਧਾਰਾ 33(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਦਾ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਸਿਰਫ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਲੰਬਿਤ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਾ 20 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 33 ਦੇ ਵੱਲ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 33(2) ਅਧੀਨ ਦਰਖਾਸਤ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਜਿਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਪਣਾ ਅਵਾਰਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਵਾਰਡ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਵਾਰਡ ਫਾਈਨਲ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਫੰਕਟਸ ਆਫੀਸ਼ੀਓ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਾ 33(2) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਸ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ 33(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਮੌਤ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33(2) ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਗਰੇਵਰ ਜੇ ਨੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੋਵੇਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 33(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਜੀਵ ਮਿਤਲ (ਅਨੁਵਾਦਕ)